Nora a smrk se srdcem

Babička Inga

Tato knížka patří:

_____

Vítej v této ukázkové knížce! Je vytvořená přesně tak, jako bude vytvořená tvoje vlastní – z fotografií a voleb, které vidíš vedle, a ukazuje, jak může vypadat příběh od Saga až pro tebe. Listuj, čti a představuj si své dítě jako hrdinu vlastního pohádkového příběhu.

Vonělo to mokrým listím a chladným ránem, když si Nora zapnula malý batůžek. Uvnitř měla skicák, tři pastelky a jablko s ďolíčkem, který vypadal jako malá pusinka. Babička Inga držela v ruce pletený košík. „Dnes budeme hledat lišky do mého houbového koláče," řekla. „Jestli bude mít les náladu."

Nora přimhouřila oči směrem ke stromům u cesty. „Vždyť máš svoje tajné houbařské místečko." Babička Inga se usmála, až měla tváře kulaté. „Chodím tam od malička." Nora si vytáhla zip až k bradě. „Tak půjdeme jednu věc po druhé," řekla. „Nejdřív najdeme les."

Les začínal za starým kamenem u kraje cesty. Právě tam měla vést úzká pěšinka, říkala Babička Inga. Jenže přímo uprostřed ní rostly malé břízky a kapradiny rozprostřely po zemi svá zelená peříčka.

Babička Inga popošla pár kroků doleva, potom pár kroků doprava. Podívala se na mechový pařez a nakrčila nos. „Ne. Když mi bylo šest, nevypadal takhle.“ Nora se podívala na košík. Byl prázdný, prázdný, prázdný. „Možná se pěšinka přestěhovala?“ zeptala se. Babička Inga se trochu zasmála, ale ne moc. „Pěšinky se málokdy stěhují. Můžou zmizet.“ Nora se zadívala mezi stromy. Tam uvnitř ležel mech jako zelený polštář.

Nora se nechtěla vracet domů s prázdným košíkem a koláčovou formou, která na ně čekala. Ukázala na mech mezi borovicemi. „Říkala jsi, že se nejdřív jde přes mech. To si pamatuju.“

„To jsem asi říkala,“ odpověděla Babička Inga. Nora postavila jednu holínku na volné místečko, pak druhou. Obcházela malé rostlinky, které se právě vystrčily ze země. „Jednu věc po druhé,“ řekla. „Nejdřív mech.“ Babička Inga šla těsně za ní, dost blízko, aby jí pomohla, kdyby nějaký kámen klouzal. „Můžeš být hledačka pěšinek,“ řekla. Nora zvedla bradu. Znělo to jako práce se spoustou velmi důležitých kapes.

Za mechem se u kořene borovice tyčilo mraveniště, hnědé a kulaté jako pichlavý polštář. Mravenci pobíhali nahoru a dolů, nahoru a dolů, s jehličkami a maličkými věcmi v pusinkách. Nora se naklonila blíž, ale ruce nechala za zády.

„Kolem mraveniště," řekla. „To byla další věc!" Babička Inga přikývla. „Poslouchala jsi můj příběh lépe než já." Nora se vydala křivolakou cestičkou kolem mraveniště. „Už tak mají plno práce." Na druhé straně bylo slyšet slabé bublání, skoro jako když někdo šeptá do konve. Nora se zastavila tak prudce, až se košík Babičky Ingy rozhoupal. „Slyšíš to?"

Potůček se třpytil mezi kameny tmavými od vody. V klidné tůňce se žluté listy točily dokola, dokola, dokola. Babička Inga ukázala na starou větev nad vodou. „To býval můj most.“

Nora se podívala na kluzkou větev, potom na Babičku Ingu. „Most nepotřebujeme. Nepůjdeme přes potok, ale podél něj.“ Šla po břehu a překročila kořen. Babička Inga šla za ní, tak blízko, že se jejich holínky málem dotýkaly. „Jednu věc po druhé,“ řekla Nora. „Teď potok.“ Jenže když se voda stočila za houštinou, před nimi se zvedla hora. Zblízka vypadala mnohem větší.

„Nahoru na horu s výhledem,“ řekla Nora. O té jí Babička Inga jednou vyprávěla, když u kuchyňského stolu kreslila malé houby na Nořin ubrousek. Nora našla širokou, suchou skálu. Pevně postavila holínku, chytila se drsného kořene a začala šplhat.

„Pomalu,“ řekla Babička Inga těsně za ní. Nora chtěla pospíchat, ale nadechla se a posunovala jednu ruku po druhé. Nahoře si oklepala jehličí z kolene. „Jednu věc po druhé,“ zamumlala. Žádná liška tam nebyla. Jen kámen, vřes a velikánská obloha. Košík pořád visel prázdný u boku Babičky Ingy.

Z hory Nora viděla, jak se potůček leskne mezi stromy jako křivolaká stuha. Břízy byly žluté, smrky skoro černé. Někde tam dole bylo místečko Babičky Ingy, jen se schovávalo opravdu dobře.

„Který smrk to byl?“ zeptala se Nora. Babička Inga si přiložila ruku nad oči a hledala. „Velký smrk. Ale v lese je smrků docela hodně.“ Nora si dřepla a kreslila do štěrku: mraveniště, potůček, horu. Udělala smrk mnoha rychlými čárami, ale prst se jí zastavil uprostřed kmene. „Počkej,“ řekla. „O tom smrku jsi vyprávěla ještě něco.“

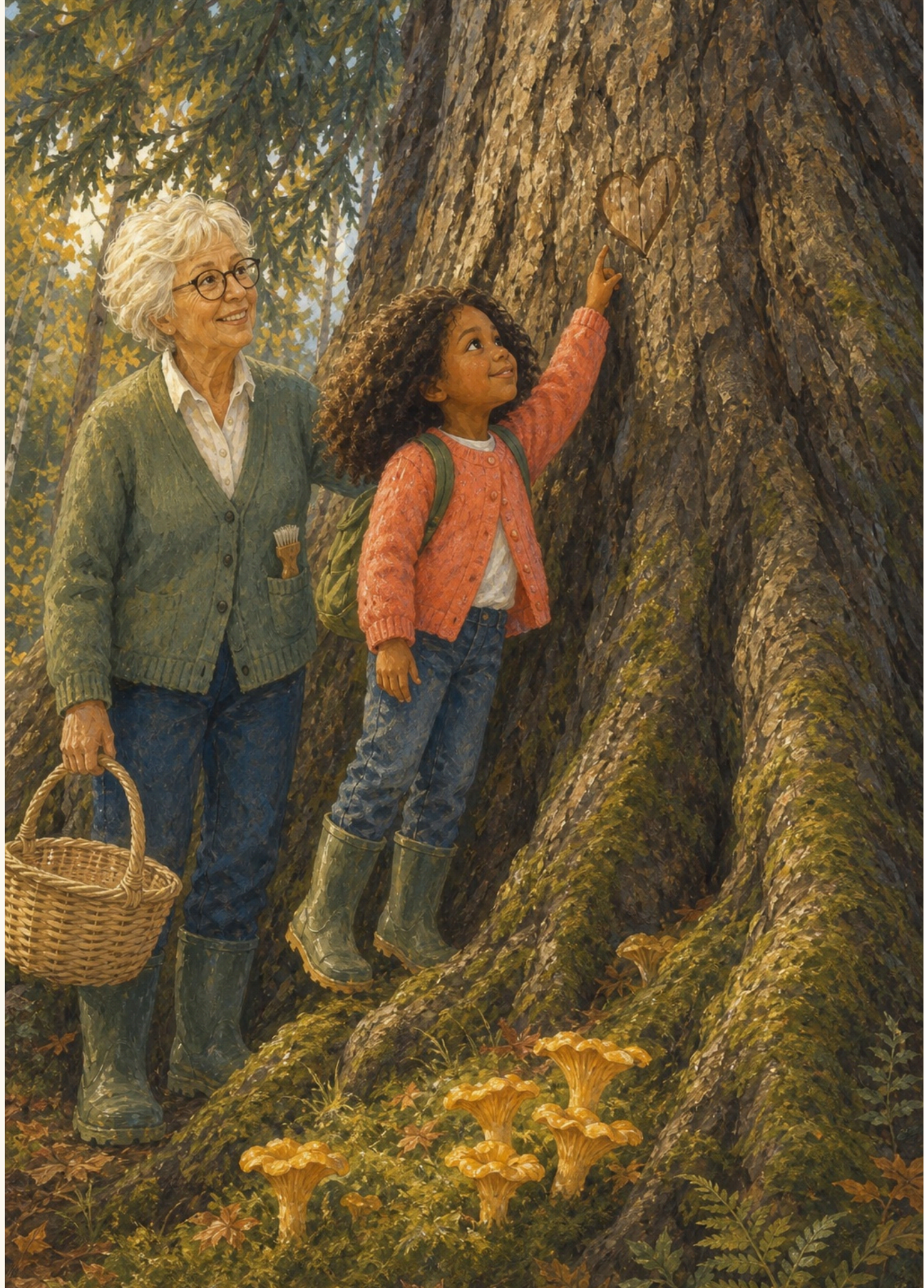

Babička Inga se podívala na Nořin obrázek ve štěrku. „Vyprávěla jsem o…“ Přimhouřila oči. Nora nakreslila doprostřed smrkového kmene srdce.

„To srdce!“ vykřikla. „Do velkého smrku je vyryté srdce.“ Babička Inga si položila ruku na čelo. „Ano, to je ono. Vyryl ho tam můj starší bratr, když byl malý, a mně připadalo moc krásné.“ Nora ukázala na smrk, který vyčníval širokou tmavou korunou. „Tenhle je největší.“ Babička Inga přimhouřila oči směrem ke stromům. „Možná je to on.“ Nora vstala a oprášila si ruce. „Tak se podíváme. Jednu věc po druhé.“

Pod horou byl les tmavší a tišší. Nora šla první, ale u kořenů a kamenů čekala na Babičku Ingu. Velký smrk tam stál s kořeny jako tlusté prsty roztaženými po zemi.

Nora obešla kmen dokola. Nejprve viděla jen popraskanou kůru a hrudku staré pryskyřice. Pak uviděla dvě zahnuté čárky a malou špičku. „Srdce!“ zavolala. Babička Inga přišla blíž a podržela špičku prstu vedle značky, aniž by se dotkla kůry. „Vždyť je tady.“ Nora se podívala mezi kořeny. V mechu se něco žlutě lesklo jako malé sluneční kloboučky pod smrkem.

Kolem smrkových kořenů rostly lišky v malých žlutých skupinkách. Nora našla jednu, pak tři, a potom jich tolik, že je musela spočítat znovu. Babička Inga vytáhla malý houbařský kartáček. „Bereme jen ty, které obě poznáme," řekla, a Nora ukázala každou houbu, než směla putovat do košíku.

„Ty úplně maličké necháme stát," řekla Nora a ukázala na několik, které sotva rozvinuly kloboučky. Vybírala velké, pěkné lišky a Babička Inga z nich očistila jehličí a hlínu. Jednu věc po druhé: podívat se, zeptat se, utrhnout, očistit. Brzy ležela v košíku malá zlatavá hromádka. „Bude to na koláč stačit?" zeptala se Nora.

Babička Inga se naklonila nad košík a usmála se. „Na moc dobrý koláč.“ Cestou domů zůstalo mraveniště u borovice na svém místě a mravenci pořád pospíchali. Mech pružil pod holínkami. Potůček bublal a listy se točily dokola, dokola, dokola.

Nora si počítala stopy na prstech. „Mech. Mraveniště. Potok. Hora. Smrk se srdcem.“ Babička Inga po ní očkem mrkla. „A co uděláme příští rok, až se kapradiny zase pokusí schovat cestu?“ Nora stiskla rty, jako by to byla velmi těžká otázka. Pak poplácala batůžek, ve kterém měla skicák. „Přece to nakreslíme.“ Doma čekala mouka, vejce a koláčová forma.

Doma Babička Inga připravila mouku, máslo, vejce, sýr a kulatou koláčovou formu. Nora si myla ruce tak dlouho, až voda vychladla. Pak oběma palci vtlačila těsto do formy. Nejdřív byl okraj na jedné straně tenký a na druhé strašně tlustý.

„Vypadá jako hora,“ řekla Nora. „Jako velmi hladová hora,“ řekla Babička Inga. Společně okraj zarovnaly. Nora nasypala lišky na dno, zatímco Babička Inga šlehala vaječnou směs. „Jednu věc po druhé,“ řekla Nora. „Nejdřív těsto. Potom houby. Potom sýr.“ Když koláč putoval do trouby, kuchyňské okno se znovu zamlžilo.

Zatímco koláč chladl, Nora otevřela skicák. Mech se proměnil ve velký zelený polštář. Mraveniště se změnilo v puntíkatý kopeček. Potůček dostal modrou zatáčku, hora šedý vrcholek a smrk byl tak velký, že málem přesahoval přes papír.

„Nezapomeň na srdce," řekla Babička Inga. Nora nakreslila na kmen červené srdce a ke kořenům malou žlutou tečku. Pak udělala poslední modrou čáru pro potůček. Kuchyň voněla máslem, sýrem a podzimním lesem. Babička Inga postavila na stůl dva talíře. Nora položila červenou pastelku napříč mapou. „Příští rok," řekla, „půjdeme jednu věc po druhé."

Nora a smrk se srdcem

Nora a Babička Inga se vydají do podzimního lesa nasbírat lišky do babiččina houbového koláče. Když tajná pěšinka zaroste, Nora vede cestu – jednu věc po druhé – až ke smrku se srdcem vyrytým v kůře.

cs-cz.sagatilldig.se

